

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.20, november 2022

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1340 (SJ: 1340)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 9

Teksten er etableret af Kim Steen Ravn

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Kim Steen Ravn, redigeret af Jon Tafdrup og Jens Lei Wendel-Hansen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Jes Fabricius Møller

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[[A:II]]

Kong Frederik den Syvendes Ihukommelse.

Af

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Kiøbenhavn.

Karl Schönbergs Forlag.

G S. Wibes Bogtrykkeri.

1864.

Til Danmark.

- 1 Danmarks Rige i Høinorden,
Mindst i Agt, men ældst paa Jorden,
Blødt i Munden,
Bedst i Grunden!
Hør engang et Alvors-Ord!
- 2 Aldrig meer dig gaae af Minde,
Nelde brænder Ven og Fiende,
Sky dog Ilden,
Brænde-Kilden!
Holsten er dit Neldeblad.
- 3 |PS:17| Hjertelighed er din Størke,
Trøst i Sorg og Lys i Mørke,
Den kun næres,
Den kun bæres
Af dit *Danske Modersmaal.*
- 4 |[A:4]| Paa din *Rigsdag*, i din *Skole*
Aldrig meer med *Tydsk* du bole!
For din Lunge,
For din Tunge
Tydsk er Edder og Forgift.
- 5 Mens sig selv forguder Vrimlen,
Vær Dig selv og stol paa Himlen!
Fred og Glæde
Sit Høisæde
Reiser da paa *Leiregaard.*
- 6 Ei for lidt og ei for meget
Være Guds dig og dit Eget!
Da er rigest,
Da er ligest
Danevang et Paradis.
- 7 Tiden skrider, Verden ældes,
Kilder tørres, Stammer fældes,
Mod Afgrunden
Bøge-Lunden
Bedst er lukt med Bølgen blaa.

[A:5]

Forord.

Det er det fjerde Konge-Skifte i Danmark, jeg har oplevet, mørke var Udsigterne ved dem alle, mørkest vel ved det Sidste, men dog har jeg aldrig vundet lysere Haab om Folkets og Rigets Fremtid end netop nu, og det, synes mig, maa jeg dog netop i disse mørke Løbedage gjøre mine kiære Landsmænd saa vitterligt, som jeg formaaer. Vel veed jeg, det er langt lettere og langt sædvanligere at belee mit gamle Haab og mit ny Skjaldesyn, end at dele dem, men det er lige vist, at de kan være alle Deeltagere til Trøst og Opmuntring, og at de dog ikke fattes al Deeltagelse hos Dannemænd og Dannekvinder.

Jeg skal endnu kun tilføie, at naar det *Danske Folk* med sin *Konge* virkelig ønsker at reise den *folkeligste* Konge i Nytaarstiden et værdigt og uforgængeligt Mindesmærke, da behøver de blot virkelig at reise den *Folkelige Høiskole* i *Soer*, som *Christian* den *Ottende* paa sit Yderste oprettede, og som *Frederik* den *Syvende* ved sin [A:6]Thron-Bestigelse høitidelig tilsikkrede Folket, men som har dog saa længe været “stillet i Bero”, at den baade paa Borgen og i Hytten synes reent forglemt, skøndt den til *Rigets* Redning, til *Modersmaalets* Hævd og til Folkets *Fælles-Oplysning* er aldeles uundværlig.

Lille Juleaften 1863.

[A:7]

Konge-Skiftet.

¹ [PS:62] Ingen Skjald i Danevangen
Kvædet har saa høit og tit
Om den Æt med *Skjoldung*-Rangen,
Aarsæl, fredsæl, kaaret frit,

Til at arve Skjoldung-Lykken.

- 2 Maatte da, før Aande-Flammen
Slukdes ud i Skjaldens Bryst,
Fuglen overleve Stammen,
Lyde maa vel og dens Røst
Klagelig i Dane-Skoven.
- 3 Ja, er blevet en Vindfælde
Bøge-Stammen kongelig,
Mageløs af Aar og Ælde
Paa det hele Jorderig,
Hvor end skimtes Korsets Banner;
- 4 |A:8| Christen-Skjalden maa vel klage:
Stammen, som Guldæblet vandt
I Aarhundreder tilbage,
Som i *Folke-Yndest* fandt
Størke sin, den faldt i Stormen!
- 5 |PS:63| Kiærlig plantet i dens Skygge
Blev vort unge *Friheds-Træ*,
Rodfast kun i *Danmarks Lykke*;
Kan vel nu det finde Læ?
Lykken var jo Stammens Krone!
- 6 Nytter Lykken det at friste?
Var ei *Fredrik Folke-Drot*
Som den *Syvende*, den *Sidste*?
Gik ei nys med *Fredriks Slot*
Op i Luer *Danmarks Lykke*?
- 7 Nei dog, Herren være lovet!
Han er evig *fredegod*,
De *Fredsælle* Han har lovet
For al jordisk Vaande Bod,
Og fredsælt er *Dane-Folket*.
- 8 Stiger op paa *Fredriks Throne*
Frændefødt en *Christian*,
Bære *Thjodrekider* Krone
End som før i Daneland,
For os spiller *Danmarks Lykke*.
- 9 |A:9| *Thjodrek*¹ var “den Lykkelige”

Konge-Fader til det Kuld,
Som har styret Danmarks Rige
Og er ei lagt under Muld,
Mens et Skud er end ilive.

10 Skud af *Thjodreks* Konge-Stamme!
Navner til dens *Førstemand!*
Danmarks Lykke er den samme
Under hver dens *Christian*,
Som sin Byrd vil ihukomme.

11 |PS:64| *Thjodrek* er paa *Nordens* Tunge
Folke-Drot, kom det ihu!
Da skal Fremtids Skjalde sjunge:
Folke-Yndest har endnu
Dane-Kongen til *sin Størke!*

12 Kaldes skal da Konge-Fader,
Med den første *Christians* Kaar:
Dane-Lykkens Arvelader
Giennem *firehundred* Aar,
Du i Nord med *Skjoldung*-Rangen!

1

Grev *Diderik* den *Lykkelige* af *Oldenborg*, Fader til Kong *Christian*
den *Første* i *Danmark*.

|A:10

Mindesang

den 19de December 1863.

Mel. Tag det sorte Kors fra Graven.

1 Som sin Hjord paa Mark og Hede
Hyrden vogter med Forstand,
Saa de ægte Konger lede
Folke-Mængden trindt om Land;
Tidens Tegn de agte paa,
Vogte fremfor alt de Smaa,

Sørge for, de sig kan nære,
Føle, her er godt at være.

- 2 Han, som alting har at raade,
Fremfor alle mild og god,
Giver Konger af sin Naade,
Naar vi falde ham til Fod;
Hyrder efter Hjerte Hans
Beile til den Hæderskrands,
Som ei visner hen med Løvet,
Som ei smuldrer hen i Støvet.
- 3 **A:11** *Danmark* er kun lav og lille,
Fiendevold og Fare nær,
Haabet har paa Gud saa stille
Neppe noget Folkefærd,
Derfor Gud i Naade saae
Fra det Høie til de Smaa,
Bedre Hyrder under Solen
Neppe sad paa Konge-Stolen.
- 4 Hjorden sørger for sin Hyrde,
Danmark for sin *Frederik*,
Sunket under Kronens Byrde
Vensæl han til Hvile gik,
Men det Folk, han *Frihed* gav,
Fælder Taarer ved hans Grav –
Gjør dog, Gud, som af Guld-Aarer,
Dem i Naade til Guld-Taarer!
- 5 Folket i hans første Dage
Tømde ud en bitter Skaal:
Krig og Pest som Landeplage,
Skiændsel for vort Modersmaal;
Atter truer Fienden gram,
Byder Danmark Spot og Skam,
Vil ei Himlen os beskytte,
Fædres Land er Fiendens Bytte.
- 6 **A:12** Men vor Gud, Du er den Samme,
Danmarks Trøst fra Slægt til Slægt;
Gjør de Snildes Raad tilskamme!
Tag os i din Varetægt!
Folkets Røst i Danevang,
Smeltende i Takkesang,
Lad den melde over Bjerge:

Gud er Danmarks Lande-Værge!

7 Størke sin i *Kiærligheden*
Folke-Drotten *Fredrik* fandt,
Dem, som os misundte Freden,
Seierrig han overvandt;
Fred og *Frihed* i vort Land
Blomstre under *Christian!*
Giv os, Gud, i Fryd og Smerte,
Konger efter *Folkets* Hjerte!

|A:13

Mindetale.

Du, den eneste sande Gud, Himmelens og Jordens Skaber, Vorherres Jesu Christi og vor himmelske Fader! vi takker dig paa vore egne og paa hele det *danske Folks* Vegne, for den folkelige og frisindede Konge, hvis Død er en Landesorg, og for hele den milde Herrestamme, som med ham lægges i Graven! Herre, bliv ved i Naade at skiænke det mest barmhjertige, milde og fredelige Verdens-Folk, Konger efter dit og Folkets Hjerte, saa de maae elskes i Livet, begrædes i Døden og velsignes i Eftermælet, som Kong *Frederik* den *Syvende*, der idag stædes til Jorde. Fred med hans Støv! Fred over Folket og Riget! i Vorherres Jesu Christi Navn: Fader vor, Du, som er i Himlene!

Ps. 46.

Gud er vor Kraft og vor Tilflugt under de svære Trængsler, som mødte os, lad os derfor ikke frygte, om end Jorden skiælvede og Bjergene bevægede sig i Havstokken, om end Vandene oprøres og bruser og Bjergene med al deres Styrke bæver.

Christne Venner! Ligesom det hos Kong *David* og alle de hellige Sangere kun var Guds Børn og Guds Folk paa |A:14Jorden, der kunde trøste sig ved Gud, hans Kraft og Tilflugt, under al Verdens Bulder og Tidernes farlige Omskiftelser, saaledes er det følgelig ogsaa hos os *Christne* kun *Herrens Folk*, der af Hjertens Grund kan stole paa hans almægtige Beskyttelse, og kun hans Huus og Rige paa

Jorden, som vi er visse paa, han vil bevare og beskiærme, om end Jorden gik som et Lagen, og om end Bjergene med al deres Styrke reves løs af Bølgerne, som vi jo veed, det skal skee engang, naar Havet og Vandbølgerne bruse, og Folkene daane i Forfærdelse for hvad der skal times.

Naar vi derfor i denne Verdens Riger og Hedninge-Lande opkaldes til at udtale Tryghed under Herrens Vinger til Trøst for et Verdens-Folk, over dets Landesorg og til dets Opmuntring under truende Farer, da maa vi jo betænke os to Gange, for hverken at lyve Herren paa, eller at skuffe Folket med en falsk Trøst og tomme Løfter, men da det er det milde, fredelige danske Folks Landesorg ved en kiær Konges Baare, og er det gamle *Danmarks Rige* under overhængende Farer for dets Fred og Frihed, som vi her har for Øie, saa kan vi Gud skee Lov! med en god Samvittighed i Herrens Navn tilbyde dette Folk al den Trøst under deres Sorg og al den Beroligelse over truende Farer, som de kan og vil modtage.

Ja, Christne Venner! det danske Folk sørger jo i disse Dage over Tabet af en folkelig Konge, som gav dem borgerlig *Frihed* og *Ligelighed*, og over Savnet af den milde Herrestamme, som i hele fire Aarhundreder bar Danmarks Krone, men uddøde nu med ham, der uformodenlig henreves endnu i Kraftens Aar; men vi har den Trøst at byde, at den Himmels og Jordens Gud, som indsætter og afsætter **A:15**Konger, og som giennem saa mange Slægter har viist, han undte Danmark de Bedste, Han raader endnu og skifter ikke Sind, saa at vil kun det danske Folk troe Ham dertil, da vil Han fremdeles skienke dem de bedste Konger, de kan taale, og som deres Fiender skal misunde dem; og hvad navnlig den borgerlige *Frihed* angaaer, da, naar de kun vil skionne paa den og dele den med Herrens Discipler og Tjenere, som lever fredelig og folkelig iblandt dem, da kan de være visse paa, at den Herre, hvis Aand er Frihedens, ikke blot vil hævde dem den kongelige Gave, men vil byde sine Venner, som veed, at al aandelig og menneskelig Frihed er Herren behagelig og hans Rige tjenlig, at de skal oplyse det danske Folk bedre end noget andet Folk om den bedste Maade at bruge og bevare Friheden paa.

Og seer vi nu hen til den overhængende Fare, som truer det lille Danmarks Rige, at opsluges eller trælbindes af deres talrige, herskesyge og stridbare Nabofolk, da kan og skal vi først og fremmest, opmuntre det lille danske Folk ved Mindet om, at egenlig har den samme Fare truet det lille Kongerige ved Belt og Sund, lige siden det blev stiftet, vel for to Aartusinder siden, saa Riget kunde umuelig være blevet det ældste i Verden, dersom ikke den Almægtige havde selv været dets bedste Landeværge, som Han jo ogsaa, til Verdens Forundring, viste sig at være i den nys hensovne Konges første Aar, da Faren fra den samme Side var ligesaa overhængende, og Riget endnu klarere syntes overladt til

den sørgeligste Skiæbne, at falde i ubarmhjertige Fienders Vold.

Ja, m. V. det er jo saa kort siden, at vi, saa at sige |A:16|alle, selv har været Vidne dertil, hvorledes Himlens Gud øiensynlig holdt sin Haand over det lille Danmark, først og fremmest ved at indskyde det ellers let mistrøstige Folk et Heltemod, som forbausede Verden, og dernæst ved at skiænke de Uøvede glimrende Seier og sjelden Lykke. Vi kan da slet ikke tvivle om, at Herren jo ogsaa nu vil skiænke det lille danske Folk samme Heltemod og samme Lykke, og det saameget des vissere, som vi føle, at Danmark ikke blot er det af alle Hedning-Lande, hvor Vorherres *Jesu Christi Evangelium* giennem et heelt Aartusinde har fundet den bedste *Fred* og nu har vundet den største *Frihed*, men at derfor vil Herren her øiensynlig oplive og oplyse sin Menighed, som det kun kan skee i *Fred* og *Frihed* og i venligt Samfund med det milde, fredelige Folk, hvis *Tungemaal* er det *menneskelige Hjertesprog*, som *Evangeliet*, der er det *guddommelige Hjertesprog*, har laant og vil ikke undvære, saa at naar Herren forsvarer Danmarks Sag, da forsvarer han med det samme sin egen.

Ligesom da Gud under den forrige farefulde Krig, giennem en kiærlig Kongehaand skiænkede det danske Folk, og sine Discipler iblandt dem, den uskyldige, men dyrebare *Ordets* og *Troens* Frihed, som hardtad allevegne savnes, saa vil han sikkert under denne skiænke det lille Danmark den *livsalige Fred*, baade indad og udadtil, som næsten hele den øvrige Verden maa fattes, fordi Ingen vil nøies med sit Eget og med Himlens Velsignelse. Ja, denne livsalige Fred vilde Gud aabenbar alt ved den forrige seierrige Krig have skiænket Danmark tilligemed Friheden, dersom Kongen og Folket ret vilde nøiedes med at nyde den inden Rigets gamle |A:17|Grændser, men de vilde den Umuelighed, baade at nyde *Fred* og *Frihed* paa deres Enemærker, og dog have *borgerligt Fællesskab* med Brudstykker af et fremmed og fiendtligt Folk, og derfor maatte Faren og Ulykken vende tilbage, men Han, som har baade Kongernes og Folkenes Hjerter i sin Haand, Han vil sikkert nu, naar de raabe til Ham i deres Angst, bøie dem i Naade til at lade alt det Fremmede, som er deres Ulykke, fare, for at Herren klarlig kan vise dem, hvilken mageløs Lykke der følger Guds og deres Eget, og hvilken rig Velsignelse i *Fred* og *Frihed* Himlen og Jorden og Havet har i Gjemme til dem.

Ja, m. V. det er et gammelt Prophetisk Ord, der maa opfyldes i Norden saavel som i Østen, at ethvert Folk, som i deres Eiendoms-Land tjener de Fremmedes Afguder, de skal trælle for de Fremmede i et Land, som ikke er deres, (Jer. 5) og det lille spagfærdige danske Folk, der ikke tør stole paa sig selv eller vil forgude sit Eget, har længe ladet sig lokke og true til at stole paa de *Fremmedes* og især deres bittreste Fienders Afguder, ved at bøie Knæ for deres Kraft og Mod, Klogskab og Viisdom, og forgude deres *Tungemaal*, og naar

denne aandelige Trældom ikke afbrydes, da kan ingen Fædernelands-Kiærlighed, ingen Lykke eller Seier, forhindre den fuldstændige Trældom fra at følge derpaa.

Dette er igrunden den eneste Fare og Ulykke, som truer Danmarks Rige, saa at naar kun Folket med Guds Hjælp river sig løs fra denne folkefiendske Afgudsdyrkelse og vil nøies med Guds gode Gaver indvortes og udvortes, da |A:18| tør vi love dem i Herrens Navn, at ikke blot skal deres nærværende Sorg omvendes til Glæde og Faren til Glands, men at da vil der times dem en *folkelig* Gienfødselse, Oplysning og Udvikling, der vil gjøre Danmarks Lykke til et endnu langt større Særsyn og Vidunder paa Jorden, end vi kan skionne, den har været engang i de ældgamle Fredegods-Dage. Amen! i Vorherres *Jesu* Navn Amen!

|A:19| |PS:66|

Danmarks Guld-Alder og Gylden-Aar.

- 1 Den *Danske* Guld-Alder
Med *Frode* og *Balder*
Oprandt og forsvandt,
Som Paradis-Minder
Hos Børn og hos Kvinder
Man finder og fandt.
- 2 Da som af Guld-Aarer
Udstrømmed Guld-Taarer
|PS:67| Med Glæden i Pagt;
Da skjaldrede *Hjærne*,
Da malede Kværne
Omkap i Guld-Takt!
- 3 Da Talerne førtes,
Da Hjerterne rørtes
I *Frihed* og *Fred*,
Og Idrætten øvet
Sprang ud som Mai-Løvet
I frisk Yndighed!
- 4 |A:20| Da Agerreens-Fuglen²

I Sky stak om Julen,
Sang Soel-Hverven ind;
Hvidhaarede Skjalde
Sang yndigst af Alle
Om Guld-Hjærnespind!

5 For *Kvinden* som Haven
Da blomstrede Graven
Med Rosen-Flor hvid,
Af Nord-Lys opflammet
Goel Hanen guldkammet
For Guld-Morgentid!

6 Trods Hjerter og Løver,
En Hex og en Røver
Da mødtes paa Val;
Den Danske Guld-Alder
Med Livet af *Balder*
Og *Frode* de stjal.

7 |PS:68| Det Ypperste siden
Var *Valdemars*-Tiden
Som Kobber mod Guld;
Og under Staal-Skæren
Blev Livet og Æren
Tværpløiet som Muld.

8 |A:21| Tilsidst stod dydsiret
I Krands paa Papiret
Kun Skygge og Skin
Af Aanden, af Guldet,
Af Hjertet, af Muldet,
Af Veir og af Vind!

9 Som Lyset, saa Skyggen,
Som Lykken, Ulykken
Dog ogsaa forgaaer,
Mod Tidernes Ende
Med *Fredriker tvende*
Fik Danmark *Nytaar!*

10 Til Dan-Markens Slette
Den gamle Land-Vætte
Kom tidligst igien;
Dog længe miskiendte,
Ei længer ivente,

Dan-Marken sin Ven!

- 11 Med *Fredrik den Sjette*
Kom hjem vor Land-Vætte,
Til seent Gylden-Aar
For Hjerter og Tunger,
Nyfødte Skjoldunger,
Med *Fredegods*-Kaar!
- 12 |A:22|PS:69 Det mærked ei Mange
Paa Skjaldenes Sange,
Som Fugles i Lund,
Der indvortes gløde
Af nær Morgenrøde,
Med Soel-Guld i Mund!
- 13 Fra Kliner og Skove,
Vidtud over Vove
Gienlød mangefold
Dog Draper og Kvæder
Til Høinordens Hæder,
Som under Kong *Skjold*.
- 14 Ja, Skjoldunge-Sangen,
Fra Old-Danevangen
Og Nord-Havets Bund,
Opdukked i *Beltet*
Og lød sammensmeltet
Med Fugles i Lund!³
- 15 Den spaaed, at Skibet
Med Lykken aflivet,
Med Liget af *Skjold*,
Med Liv kom tilbage,
Med *Skjold* op ad Dage,
Trods *Isseffords* Trold.
- 16 |A:23| Den spaaed, at Sorgen
For Kongen og Borgen,
Med Trolddom forgjort,
Dog slukkes og dæmpes,
Naar Seiren tilkæmpes
Med Heltemod stort!
- 17 |PS:70| Af Nordlys opflammet,

Saa Hanen guldkammet
I Dan-Marken goel,
Og hilsed i Mørke
Med Røsten i Ørke
Den ventede Soel!

18 I Skoven det knaged,
Og Luerne braged
Paa Hav og i Vang,
I Skiærsild blev prøvet,
Men ei overdøvet
Den sære Guld-Sang!

19 Guld-Sang fra Livs-Kilden,
Udluttret i Ilden,
Forklaret opstaaer,
Og krones som *Hjærne*
Med Navn af *Dag-Stjerne*
I Aands-*Gyldenaar!*

20 |A:24 Paa *Fredrikers* Liste
Den *Syvende*, Sidste,
Som Stam-Træets Top,
Saaes luende gløde
I gylden *Dag-Røde*,
Da *Solen* stod op!

21 Ja, *Gyldenaars-Solen*
Da *Folke-Drotstolen*
Omstraaled med Glands;
Som Rugen og Hveden
Opvoxde paa Heden
Idrætternes Krands!

22 |PS:71 Ved Sund og ved Belte
Opdukkede Helte
Med Øine havblaa,
Med *Bøndernes* Mæle,
Med *Heltenes* Sjæle
I Brynier graa!

23 De stormede Skandser,
Som *Alferne* dandser
I maaneklar Nat;⁴
Som for Meie-Reden
Sank *Tydsken* paa *Heden*,

I Solskinnet mat!

24 |A:25|Og paa *Eider-Brynet*⁵

Der havde man Synet,
Ved Nat og ved Dag,
Af hvad det betyder
At tirre *Kronjyder*
Med Bulder og Brag!

25 Da paa *Danevirke*
Som Bøg og som Birke
Slog *Dannebrog* Rod,
Og i Aften-Svale
Kom liflig paa Tale
Paany *Danebod!*⁶

26 Ja, Danebods-Visen
For alle bar Prisen
Den *Thorsdag* i Kvæld,
Da Daneværks-Leiren
Med Dannebrog-Seiren
Gienlød af "*Hilsæl!*"

27 |PS:72|Thi *Bod* faaer kun *Daner*
Paa blodige Baner
For Sorg og for Saar,
Paa Borg og i Hytte,
Med *Freden* til Bytte
I glad *Gyldenaar!*

28 |A:26|Vel *Freden* de vunde
Endnu ingenlunde
For Ret og for Skiel,
Men *Skiellet* de fatte
Og lærde at skatte
Med *Thyras* Hilsæl!

29 Og bag deres Skjolde,
Old-Danskernes Volde,
Opvoxde i Læ,
Til Dan-Markens Ære
Guld-Æbler at bære,
Livs-Frihedens Træ!

30 Gienløserens Kirke

Som Guds Danevirke
Nu toner sit Flag,
Derefter korsdanner
Sig Danmarkens Banner
Paa Seierens Dag!

31 Nu Gyldenaars-Solen
Indskyder i Skolen
Nyt Lys og nyt Liv;
Grav-Lamperne slukkes,
Livs-Bogen oplukkes
For Mand og for Viv!

32 |A:27|PS:73 Da Himlen og Jorden
Gjør Pagt i Høinorden
Om *Frihed* og *Fred*,
Og Menneske-Livet,
Af Soelglands omgivet,
Opblomstrer derved!

33 Kun bort med *Høi-Tydsken!*
Kun op med *Høi-Jydsken*
I Sønder og Nør,
Med *Livet* igrunden,
Med Livet i Munden,
Paa Tungen som før!

34 Som Helvedes Porte
End Skyer kulsorte
Omleire vor Soel,
Ei Marken til Glæde
Kom *Disen* til Sæde
Paa Dronninge-Stol.

35 Men selv bar vi Skylden,
Thi Soelstraale-Fylden
Vil bryde hver Sky,
Naar *Disen* beklæde
Kun maa sit Høisæde
Som hyldet paany.

36 |A:28| *Livs-Ordet* er Solen,
Og Dronninge-Stolen
Er *Tungen* ildrød,
Den Soel paa Høisæde
Er Dan-Markens Glæde

Og Tydskhedens Død.

- 37 |PS:74 Bogstaver selvgjorte
Er Skyer kulsorte
For Tungernes Soel,
Som Bogen og Bindet,
Papiret og Skindet
Forsmaaer til sin Stol!
- 38 Kun Tunger ildrøde
Og Læber kys-søde,
I frit Aandedræt,
Er Dronninge-Stolen
For *Folkelivs-Solen*
Af Gudernes Æt!
- 39 Kun *Aande* har *Aanden*
Hos Lilie-Vaanden
I Tungernes Ord,
Og *Aand* er *Livs-Kraften*
Fra Morgen til Aften,
Halv-Guden paa Jord!
- 40 |A:29 Naar *Dansken* ei throner
Med hjemfødte Toner
Og Fædrenes Aand,
Med Tungen er Aanden
Hos Lilie-Vaanden
I Bast og i Baand.
- 41 Skøndt Storværks-Idrætter
Et Folk kun udretter
Med *Mund* og med *Haand*,
Af Haanden i Munden
Er Armod i Grunden,
Som *Ord* uden *Aand*;
- 42 |PS:75 Men altid med Aanden
Af Munden i Haanden
Udspringer *Storværk*,
Sig selv værger Tungen,
Og Marken *Skjoldungen*
Som *Odderen stærk!*⁷
- 43 Ei Haanden med Sværdet

Tilgavns lukker Giærdet
For deiligste Vang,
Naar ei Dronning *Thyre*
Mon Hjerterne styre
Og Tungernes Gang.

44 |A:30 Os lidt det kun baader,
Naar *Tydskheden* raader
For Tunge og Pen,
Om Tydsken med Sværdet
Til Daneværks-Giærdet
Kom aldrig igien.

45 Vi *Døden* kun værne,
Naar *Tydskernelles Hjærne*
Vi krone med Guld,
Som sætter paa Noder
Med Fryden, at *Froder*
Er lagt under Muld.

46 Kun *Danskernes* Hjærne
Som Livets Dag-Stjerne
Kan kvæde med Lyst:
Som Solen af Havet
Staaer *Frode* begravet
Dog op paa vor Kyst!

47 |PS:76 Kun ham kan vort Hjerte
Med Mjøden beværte,
Saa Lyd-Hornets Klang⁸
Ænherier vækker.
Hvis Skjold-Borge dækker
Den deiligste Vang.

48 |A:31 Her Vinter og Sommer
Vel gaaer, som de kommer,
Her alting forgaaer,
Men mageløst findes,
Evindeligt mindes
Skal vort *Gyldenaar!*

Bjovulfs-Drapen.

4

Ved Frederits.

5

I Frederiksstad.

6

Aftenen efter *Isted-Slaget*.

7

Stærkodder.

8

Heimdals Gjallerhorn.